Năpârstocii

– îs făpturile Răului! s-a oţărât moş Gherasim, înverşunat, încropind o cruce din două crengi de mesteacăn legate cu sfoară.

– Ba ale Domnului! i-a ţinut piept baba Anica, nevastă-sa, străduindu-se să-şi înăsprească glasul firav şi să-şi sumeţească boiul încovoiat şi împuţinat de povara anilor, de năvala corvezilor şi de supunerea cu care, înainte de a fi blagoslovită cu înţelepciunea bătrâneţii, răbdase toanele bărbatului. A spus-o Părintele ieri, la îngropăciunea lui Mitu. Şi învăţătoru' ăl tânăr, azi, în mijlocu' satului...

– învăţătoru' s-a vândut dracului, s-a întărâtat moş Gherasim, stupind într-o parte. Ca şi popa! Năpârstocii îs neoameni! Ca pocitania de la televizor, de-au hărtănit-o doftorii din America. De-aia nu se cade să ne spurce pământul şi mâine, în ziua Naşterii Domnului! Şi geaba te-a îndemnat mintea ta a proastă să doseşti crucea a sfinţită! I-oi goni şi cu asta. Că e făcută de mână de om cu frica lu' Dumnezeu şi cu credinţa nesmintită!

– Ba eşti smintit! s-a burzuluit baba, Că altminteri te-ai potoli şi m-ai ajuta să-mpodobesc bradu', că acuş e ziuă şi fac ochi nepoţii!

– Te-oi ajuta după ce-oi avea cugetu-mpăcat. Va să zică, după ce piperniciţii or să plece! a spus moşul, îndesându-şi căciula bine pe urechi. Apoi a luat crucea şi, fără să-i mai pese de bodogănelile babei, a ieşit în ogradă.

Era noapte senină, dar lumina stelelor se oprea dincolo de curcubeele strălucitoare şi jucăuşe pe care le zămislea, pe coama măgurii, "strachina diavolească" ce adusese străinii "de pe cele pustii".

"Zaiafet păgânesc" a bolborosit Gherasim - şi a ridicat ameninţător crucea. Pe urmă s-a simţit învigorat, a deschis portiţa care a scâncit subţire şi jalnic, ca un prunc părăsit, şi a pornit-o către măgură cu paşi mari, înfigându-şi hotărât bocancii ponosiţi în zăpadă.

A trecut pe lângă casa fiică-si, pe lângă ale fraţilor, ale verilor, ale finilor, ale cumetrilor. Pe lângă ale prietenilor cu care, după ce-şi golea ţoiul, tăifăsuia la cârciuma din vale. Şi peste tot a zărit câte-o lumină (pasămite, îşi găteau brazii, că se

lăţise obiceiul ăsta orăşenesc, de ani buni, în tot satul). Dar n-a bătut la nici o poartă. Că n-avea nevoie de ajutor. Pe "ăia" putea să-i alunge singur, cu tăria gândului curat cu care încropise crucea.

Până pe culme ea ceva cale! Cam la un ceas pentru un moşneag, la vreme de iarnă şi de noapte. Dar el, cu mâna încleştată pe crucea licărind din ce în ce mai albă, a prins să urce cu graba unui făt-frumos şi cu sprinteneala unui bidiviu înaripat.

– Mulţumescu-ţi, Doamne! a spus, cu ochii flacără din flacăra credinţei, când s-a văzut ajuns degrabă, dar fără urmă de osteneală, la câţiva paşi de soborul oaspeţilor nepoftiţi. în numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh, a strigat apoi, săltând crucea deasupra capului, pieriţi, făpturi necurate!

– în numele Tatălui, al Fiilor şi al Sfântului Duh, i-au răspuns, în cor smerit, năpârstocii. Nu ne goni, omule, că amar ne căim pentru păcatele noastre! Căci într-adevăr ucisu-l-am pe Fiul Domnului, cel ce, prin dumnezeiască minune, s-a fost născut din stirpea noastră! Dar el înviat-a, arătatu-s-a mulţimilor, dojenitu-le-a pentru credinţa slabă şi încrederea puţină, şi menit-a neamului nostru să-şi dobândească iertarea pribegind care-ncotro şi aflând popas numai şi numai unde alţi fii ai Domnului jertfitu-s-au. Iară preoţii noştri desluşit-au în cărţile sfinte că e cu multă priinţă a ne îngădui această odihnă la vremea când bine-credincioşii locului prăznuiesc naşterea Mântuitorului lor, spre a e bucura împreună cu dânşii...

– Minciuni! s-a stropşit Gherasim. Dar imediat a ţipat, scăpând crucea ce îi arsese mâna.

– Fie aceasta martora credinţei noastre, a spus un năpârstoc, prinzând crucea - şi sărutând-o. Frate! a exclamat apoi, luând în mâna lui mică, cu patru degete, dreapta lui Gherasim.

Şi, după ce acea atingere i-a ostoit durerea, iar crucea, către care s-au plecat toţi năpârstocii, a început să izvodească lumină ca o stea, moşul a simţit o pace cum nu mai cunoscuse pogorându-i-se în suflet şi, cu un zâmbet larg, a grăit aşa cum, dintr-o dată, a priceput că se cuvenea:

– Bine aţi venit, creştinilor!